

ἄφθονοι εἶχον ἐσχάτως σχηματίσει ὄψεις περίεξ πολυαριθμῶν τεματίων. Οἱ ὄδοιπόροι εἰσῆλθον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Γιαππάρ, τὸ δὲ θάρρος αὐτῶν ἠύξησεν ὅτε ἀνεγνώρισαν ὅτι ἐπλησίαζον εἰς τὸν Ἰκεανόν. Τῷ ὄντι σημεῖα ἀλάνθαστα καταδείκνυον τὴν γειτνίασιν τῆς θαλάσσης, τῇ δὲ 11 Φεβρουαρίου 1861 εἶδον τὴν παλιόρουαν ὑψοῦσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐλῶν, ὑφ' ὧν περιορίζεται ἡ Γιαππάρ. Ὁ Burke εἶχεν ἔτι νὰ διέλθῃ μεγάλην ἀργιλώδη πεδιάδα, δυστυχῶς ὅμως θάμνοι ἀδιέξοδοι καθίστων αὐτὴν ἀδιάβατον. Οἱ ἄνδρες ἦσαν ἐξησθενημένοι, οἱ πλείστοι τῶν ἵππων καὶ τῶν καμήλων εἶχον ἀποθάνει, οἱ δ' ἐπιζῶντες δὲν ἤθελον νὰ προχωρήσωσι. Τρόφιμα δὲν ἔμενον πλέον, ἐδέησε λοιπὸν νὰ παραιτηθῶσι τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν Ἰκεανόν. Ἡ ἐπάνοδος ἀπερρίσθη, ὁ δὲ Burke καὶ ὁ Wills ἀπέθανον ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ἀδυναμίας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Κούπερ.

Οὗτοι ἐχάραξαν τὴν ὁδὸν, ὁ δὲ John Mac Douall Stuart ἠκολούθησεν αὐτὴν μέχρι τέλους, καὶ κατόρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἥς ὁ ἀτυχῆς Burke ἤκουσε μόνον μακρόθεν τὸν φλοῦσον.

Διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν μαρτύρων τούτων τῆς διερευνήσεως τῆς Αὐστραλίας καὶ διὰ τῶν προσπαθειῶν καὶ ἤττον ἀτυχῶν περιηγήσεων τῶν Landsborough, τῶν Mac Kinlay, τῶν Hardwicke, τῶν Cowte, τοῦ Ερνέστου Gilles, τοῦ συνταγματάρχου Warburton, ἡ Αὐστραλία ὡς καὶ ἡ Αφρικὴ γίνονται ἤδη γνωστῆ, ἀλλὰ δὲν διερευνήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Βορειοδυτικῶς ἡ χώρα τοῦ Τάσμαν, βορείως δὲ ἡ τοῦ Ἀρουχέιμ καὶ βορειοανατολικῶς ἡ τῆς Καρπενταρίας καὶ ἡ τῆς Νέας Γιόρκης παρέχουσι εὐρὸν στάδιον εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν μελλόντων ἐρευνητῶν· δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἐκ τῶν ἐξ ἑκατομμυρίων καὶ 353 χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Αὐστραλίας, πλέον τοῦ τρίτου εἶναι εἰσέτι ἄγνωστα. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουσι πόσον τὰ ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀνδρὸς κατορθούμενα εἰσι μικρὰ ἐν τῷ μεγάλῳ ἔργῳ τῆς τοῦ κόσμου διερευνήσεως. Ἀλλὰ τὸ ἄθροισμα τῶν ὅσα ἐξετέλεσαν πάντες πολλαπλασιάζεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἡ δὲ κατάκτησις τῆς γῆνης σφίραξ καθίσταται ἔργον χρόνου καὶ ὀσημέριαι συντελεῖται.

ΕΝΙΑΣ Σ. ΣΟΡΓΕΟΣ.

ΙΧΘΥΣ ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΟΣ

Ἐπάρχουσι ζωόφυτα, φυτὰ σαρκώδη, τετράποδα με ῥάμφος νήσσης, ὡστόσο ἅμα καὶ θηλαστικά, ὑπάρχουσι ὁμοίως καὶ τετράποδα πτηνὰ, κτλ.

Τὸν κολοφῶνα εἰς τὰ παράδοξα ταῦτα ἀποκυήματά της ἐπέθηκεν ἡ φύσις, ἥτις φαίνεται, ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς στιγματάς της, διὰ τῆς πλάσεως ἰχθύος ἀναρριχωμένου.

Ὁ ἰχθύς οὗτος, ὃν οἱ φυσιοδίφαι ἐβάπτισαν Ἀνάβαρτα, ἐγκαταλείπει ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας τὸ ὑγρὸν τοῦ στοιχείου, οὐ τινος ἐκτὸς ἀποθνήσκουσι οἱ ὁμογενεῖς του, καὶ ἐξέρχεται εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπως μεθυσθῆ ἐξ οἴνου φοινίκων.

Ὁ μικρὸς οὗτος ἀκροβάτης ἅμα καὶ μέθυσος, ἐξέρχεται τοῦ ὕδατος, προχωρεῖ ἔρπων καὶ πηδῶν ἐπὶ τῶν περυσίων του, ἀκολούθως ἕνεκα τῆς μεγάλης εὐκαμψίας τοῦ σώματός του καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν ἀκανθῶν τῆς οὐρᾶς του, αἵτινες εἶνε ἀληθῶς ζῶσαι ἀπάγαι, ἀναρριχᾶται εἰς τοὺς κλάδους, καὶ ἀναβαίνει ἕως εἰς τὴν κορυφὴν τῶν φοινίκων. Τότε ὁ μικρὸς λίχνος ἐμφορεῖται τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ζαχαρωδῶν χυμῶν τῶν φοινίκων, οὓς ὑπεραγαπᾷ ὡς πίθηκος.

Ἀλλὰ πῶς ὅμως κατορθώνει τὸ φαντασιόπληκτον τοῦτο ἀκανθοπερὺγιον νὰ ζῆ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος; Ἰδοὺ πῶς. Ἡ φύσις, ἥτις οὐδέποτε περιπίπτει εἰς ἀμηχανίαν, ἐνέθηκεν εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ Ἀνάβατος θύλακον ἐρμητικῶς κατάλειψον, ὅστις εἰσδέχεται καὶ συντηρεῖ τὸ ὕδωρ ὡσάντις ὁ ἀναρριχώμενος ἰχθύς ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

Τὸ ὕδωρ δὲ τοῦτο χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ υγραίνῃ τὰ βρογχία του κατὰ τὰς εἰς τὴν ξηρὰν ἐκδρομὰς του, καὶ νὰ βάλῃ νερὸν εἰς τὸ κρῖσόν του. . . ὀλίγον ἀργὰ ὅμως, διότι ἀφ' οὗ ἐμφορηθῆ καλῶς τῶν χυμῶν τῶν φοινίκων, κατακρημνίζεται ἐκ τοῦ δένδρου, ἀναίσθητος ἐκ τῆς μέθης, ἔτοιμος ἄλλως νὰ ἐπαναρχίῃ τὴν ὀργιαστικὴν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος ἐκδρομὴν του.

Ἱστορία

ΜΙΚΡΑΣ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ ἱστορία μιᾶς μικρᾶς βιολιστρίας—οὕτως ἠδύνατό τις νὰ ἐπιγράψῃ τὴν ἀκόλουθον διήγησιν, ἢν ἐρανεζόμεθα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ *Aïwanos*, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη. Πρόκειται περὶ μικρᾶς κόρης, τῆς μικρᾶς Τούα, εἰς ἣν ἀπενεμήθη τὸ πρῶτον βραβεῖον βιολίου ἐν τῷ ὠδείῳ τῶν Παρισίων, μεταξὺ εἴκοσι καὶ τεσσαρῶν διαγωνισθέντων, ἡλικίας ἀπὸ δεκαεξέ μέχρις εικοσιπέντε ἐτῶν· ἡ δεσποινὶς Τούα εἶναι μόλις δεκατριετής.

Ἡ ἱστορία τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης, ἥς ἡ φήμη θέλει μετ' ὀλίγον διαδοθῆ καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀποτελεῖ ἀληθὲς μυθιστόρημα.

Ὅλοι οἱ τῆς οἰκογενείας Τούα, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν, ὑπῆρξαν κτίσται καὶ κατήγοντο ἐκ Τουρίνου· καὶ ὁ πατὴρ δὲ τῆς βιολιστρίας ἦτο ἐπίσης κτίστης, λαμβάνων ἡμερομισθίον δύο καὶ ἡμίσεος φράγκων.

Ἄλλ' ἠγάπα ἐμπαθῶς τὴν μουσικὴν, καὶ ἂν καὶ ἐντελῶς ἀδίδακτος, ἀπεφάσιεν οὐχ ἤττον ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκμάθῃ μόνος ὄργανόν τι. Οὕτω λοιπὸν ἐκ τῶν πενήκτῶν ἡμερομισθίων του καταθέτων λεπτὸν ἐπὶ λεπτοῦ, ἐσύναξεν ἐπὶ τέλους δέκα φράγκα, δι' ὧν ἠγόρασε βιολίον, καθ' ἑκάστην δ' ἐσπέραν, μετὰ τὴν ἐπίπανον ἡμερομισθίαν

Τῷ ὄντι τὸ θελκτικὸν αὐτὸ κοράσιον κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβε τὸ δευτέρον βραβεῖον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο ἔλαβε τὸ πρῶτον καὶ πλήρης ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβός του. Ὅποια εὐτυχία δι' ὀλόκληρον ὄμιλον ἀνθρώπων! Πρῶτον διὰ τὸν ἄλλοτε κτίστην, ἀρχηγὸν τῆς δυναστείας τῶν βυζαντινῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, εἶτα διὰ τὴν κηρωδὸν σύζυγόν του, διὰ τὴν ἐκ Νικαίας κυρίαν, διὰ τὸν κ. Μασσάρ καὶ τοὺς δέκα γενναῖοι φίλους του, καὶ τελευταῖον δι' αὐτὴν ταύτην τὴν νεαρὰν καλλιτέχνην, εἰς ἣν προτείνεσι σήμερον Ἀμερικανός τις νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τῶν γονέων της ἐπὶ πέντε ἔτη, πληρόνων αὐτῇ πάντα ἀνεξαρτήτως τὰ ἔξοδα, καὶ ἀσφαλιζῶν αὐτῇ κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάγοντον καθαρὸν κέρδος ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Ἄλλ' ὁ κ. Τοῦα διστάζει ἂν πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν, διότι εὐρίσκει ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖον τὸ κέρδος, ἴσως δὲ ἔχει δίκαιον.

Δὲν εἶναι τῷ ὄντι περίεργος ἡ διήγησις αὕτη, καὶ δὲν ἔχει τὸν τύπον ἀληθοῦς μυθιστορηματος, ἐξηγημένου ἐκ τῆς πρακτικῆς ζωῆς;

*Δ.

Ἐν ἀνεκδότῳ τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας εἶνε οὐ μόνον μελομανὴς, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ θαυμαστής τῆς δραματικῆς τέχνης διάπυρος, ὅθεν καὶ πολὺ ἀρέσκειται ἀναστρεφόμενος μετὰ ἠθοποιῶν.

Μετὰ παρὰ τὴν εὐεργετικὴν γενομένην πρὸς ὄφελός της, ἡ κ. Κράμερ ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς ὁμοτέχνους της. Ὁ βασιλεὺς, μαθὼν τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν δημόγιον παρουσιαζόμενος αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτος εἰς τὴν μικρὰν ταύτην οἰκογενειακὴν ἐσσην, ὅθεν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τινὰ, ἡσύχως καὶ ἀσφοφτεῖ, βραίων δ' ἀκροποδητῆ ἦλθεν ὀπισθεν τῆς Κας Κράμερ, ἥτις εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένα, καὶ ἐπικαλύψας τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῶν χειρῶν του, ἠρώτησεν αὐτὴν λέγων: «Μην τεύσατε, τίς εἶμαι». — «Ἄ! ὑπέλαβον ἡ Κε Κράμερ, εἶσαι σὺ πάλιν, Λόβε. . . Μιμῆσαι θαυμασιῶς τὸν βασιλέα». — «Τῷ ὄντι; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκπλαγείς. Τότε εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἴδω τὴν μίμησιν αὐτὴν τὴν τόσῳ θαυμασίαν. Λοιπὸν, κύριε Λόβε, ἄς ἴδωμεν». Καὶ ὁ μὲν ἠθοποιὸς ἐδοκίμασε ν' ἀποφύγῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ διαφόρους προφάσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπέμενεν, ἐλθὼν ἐκάθησεν ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης, μετ' ἃ ἀπρσιμωόμενος ἀκριβέστατα τὸν τόνον τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, λέγει: «Νὰ ὑπάγουν νὰ ζητήσουν τὸν κ. Ρέδι, τὸν ἰδιαιτέρον σύμβουλον μου». — «Ἐξίριετρα», εἶπεν ὁ βασιλεὺς. — «Τί ἀγαπᾷ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;» ἐξηκολούθησεν ὁ ἠθοποιὸς ῥινορρογγῶν. — «Ἀκόμη καλλιτέρα! ἀνερώνησεν ὁ βασιλεὺς. Εἶνε

ἀπαράλλακτος ἡ ῥινορρογγος φωνὴ τοῦ συμβούλου μου». — «Ρέδι, ἐξηκολούθησεν ὁ καλλιτέχνης, νὰ στείλετε αὐριον διακόσια φλωρίνια εἰς τὸν κ. Λόβε, εἶνε μίμος ἀπαραμίλλος. Διακόσια φλωρίνια χωρὶς ἄλλο!» — «Κατεργάρα, εἶπε γελῶν ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔχῃς αὐριον τὰ διακόσια φλωρίνια, ἀλλ' ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ τελειώσῃ αὐτοῦ ἀπόψε».

Κυρία Ε**

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ

ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀρετῆς.

Ἐσχότους συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις ἡ ἐνιαύσιος δημοσία συνεδρίασις τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἐκθεσις περὶ τῆς ἀπονομῆς βραβείων ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Μοντυῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἰδρυθέντι ἀγῶνι περὶ ἀρετῆς, μακρὰν περιγραφὴν τοῦ ὁποίου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἔστια ἐν τῷ 103 ἀριθμῷ αὐτῆς. Ἐν τῷ εὐγενεῖ τούτῳ ἀγῶνι ἀπενεμήθησαν ἐφέτως ἐξήκοντα βραβεῖα, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἔλαβον γυναῖκες. Ὅσδεῖς θὰ διακμφισθητῆσθαι αὐταῖς τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, γράφει ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ἀγῶνος τούτου Victorien Sardou. Ἡ ἀναλογία κατ' ἔτος μένει πάντοτε ἡ αὐτῆ. Πανταχοῦ ἔθνα ἡ ὀδύνη, ἡ νόσος, ἡ ἀπελπισία, ἐπιφαίνεται γυνή. . . τί λέγω ἐπιφαίνεται; τρέχει μᾶλλον. . . Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ κακὸν οὐδένα ἄλλον λόγον ὑπάρξῃως ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ νὰ παδέχῃ ἀφρορμὴν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐθελουσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, ὅπερ εἶναι συμφυὲς τῇ γυναικείᾳ φύσει».

Ἐκ τῶν ἀπονεμηθέντων εἰς γυναῖκας βραβείων τέσσαρα ἔλαβον ὑπηρετρίαι. Ὑπηρετρία ἐκ Λυῶν ἔλαβε χιλιόφραγκον ἀμοιβὴν διὰ τὴν πεντηκονταετῆ αὐτῆς οἰκιακὴν ἀφοσίωσιν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑπηρετοῖ ἐπεδείξατο εἰς τὴν χάραν κυρίων της καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀγάπην ἀπεμόρισον. Κατὰ τὸ 1831 ἐμφύλιος πόλεμος ἐμαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Λυῶν. Ὁ κύριός της ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τῆς μητρὸς του, κατοικοῦτος εἰς ἐτέραν συνοικίαν, θέλει νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτῆς καὶ μέλλει νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ἡ Μαρία τὸν ἐμποδίζει, ὑπενθυμίζουσα αὐτῷ ὅτι ἔχει τέκνα. Ἀναχωρεῖ ἀντ' ἐκείνου, διέρχεται τὰς ὁδοὺς, διαπερᾷ τὰ ὁδοφράγματα, καὶ εἰσοσάκεις διακινδυνεύουσα τὴν ζωὴν της, ἐπαναφέρει τέλος εἰς τὴν οἰκίαν τὰς εἰδήσεις, ἃς ἐπεθύμουν. Ἐν τῇ συνοικίᾳ, ἐν ἣ κατοικεῖ, εἶνε γνωστὴ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν κυρίων αὐτῆς, διότι κατέστη μέλος ἀναπόσπαστον τῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ λεπτομέρεια αὕτη συνοψίζει ἅπασαν τὴν πλήρη θυσίων ζωὴν αὐτῆς.

Ἐτέρα ὑπηρετρία ἐπεδείξατο τὴν αὐτὴν ἀρετὴν. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν κυρίων αὐτῆς υἱοθέτησε τὰ τέσσαρα τέκνα των, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἦτο ἡλικίας ἐξ ἑτῶν, τὸ νεώτερον δὲ τριῶν μηνῶν. Ἄλλη ὑπηρετρία ἐπεδείξατο μεγί-